

HUMANITAS

821.135.1

scriitori
români
contemporani

COSMIN
LEUCUTA

CERUL
CA OTELUL

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Ana-Maria Vieru
DTP: Radu Dobreci, Veronica Dinu

Tipărit la Tipo Lidana – Suceava

© HUMANITAS, 2022

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Leucuța, Cosmin
Cerul ca oțelul / Cosmin Leucuța. –
București: Humanitas, 2022
ISBN 978-973-50-7561-3
821.135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

„Țin minte că ai promis să mă îngropi sub ceruri de oțel.“

—Clara Munro

Iarna lui '29

Omorul

Locuia în casa lui de trei zile când s-a apropiat de ea și a lovit-o. A lovit-o cu dosul palmei și i-a rupt buza de jos. Forța impactului a făcut-o să se împiedice și a căzut pe podeaua de lemn, cu palmele răsfirate și cu răsuflarea tăiată, și până să își vină în fire a auzit scrâșnetul unui fermoar. S-a întors spre el cu ochii îngustați și s-a ghemuit. El a râs scurt, așa cum râzi de un copil care își ridică pumnii spre un adult, și s-a aplecat peste ea.

A ajuns în casa bărbatului ademenită de combinația aceea magică de cuvinte, *am mâncare, o putem împărți*, și, chiar în clipa în care l-a auzit rostind acele cuvinte, ceva a urlat în spatele minții ei că va trebui să dea ceva la schimb pentru mâncarea promisă, ceva nerostit, dar cumva esențial pentru tranzacția subînțeleasă.

Când a ajuns acolo, i-a spus că soțul ei urma să vină și el, dar nu știa dacă va ajunge în câteva ore sau în câteva zile. Incertitudinea evenimentului l-a calmat pe bărbat, i-a văzut umerii destinzându-i-se, și acesta i-a oferit niște ceai și pâine veche, de pe care a îndepărtat mucegaiul cu un cuțit bont. În zilele dinainte a avut parte de prea puțin noroc în găsirea de rămășițe comestibile, totul părea să fi dispărut din calea ei. Între pereții reci mirosea puternic a fiertură de fasole și rădăcinoase, și a trebuit să-și încleșteze fălcile ca să nu saliveze pe podea. Bărbatul i-a explicat greșeala mulțimii: s-au îndreptat spre carne, dar carnea nu rezista la fel de mult ca orezul, fasolea sau năutul. El

fusese mai inspirat și își făcuse stocuri. L-a ascultat în timp ce a mâncat un castron întreg cu o reținere de care nu se credea capabilă, reținere trădată cu succes de lătrăturile stomacului pustiu. A privit-o curios și într-un târziu a întreat:

— Încotro mergeți?

Ea și-a îndreptat spatele și a lăsat lingura în castronul gol, apoi a răspuns:

— Mă... ne îndreptăm spre oraș.

Pe măsură ce orele treceau, a încercat să îl evite cât mai mult. El i-a oferit un loc în pod, unde să își întindă rogojina și să se odihnească. I-a mulțumit și a urcat treptele, urmărită de privirea lui lacomă și incredulă. S-a întins pe scândurile de lemn complet îmbrăcată, dar nu s-a odihnit. A rămas de veghe până când l-a auzit trântindu-se pe salteaua cu arcuri. După aceea a scos din rucsac o cutie de conservă în care avusese cândva mazăre și a pus în ea o mărgea de sticlă, apoi a proptit-o pe prima scândură pe care ar fi călcat cineva care ar fi vrut să pătrundă în pod. S-a culcat în capătul opus al încăperii. Bărbatul n-a deranjat-o. S-au trezit la lăsarea serii și au mâncat în tăcere. El o privea pe sub sprâncene în timp ce înfuleca fiertura de rădăcini.

— Asta a fost casa mamei, a spus bărbatul brusc.

S-a oprit din mâncat și l-a privit.

— Ea unde e?

— A murit acum un an și ceva. Una dintre primii care s-au dus. Am venit aici s-o îngrijesc, dar n-am mai avut mare lucru de îngrijit. Am rămas aici pentru că în oraș nu mai era nimic, aici măcar sunt ferit de oameni.

— Nu trece nimeni pe aici?

— Nu prea. E prea departe, și casa e singuratică, probabil majoritatea își spun că e pustie, nu merită drumul.

Femeia a așteptat un timp care i s-a părut infinit, să lase cuvintele lui să se scufunde în podea, să treacă momentul și să mănânce din nou. S-a aplecat asupra farfuriei, când a auzit din nou:

— Cum te cheamă?

Nu a răspuns. A ezitat la început, nu știa exact de ce, cu lingura suspendată în aer, privind oblic, în farfurie, rulând scenarii în minte, și secundele s-au prelungit nepermis de mult, un răspuns atât de întârziat ar fi ridicat suspiciuni, iar alegerea ei de a ascunde adevărul ar fi făcut totul și mai bizar, așa că a ales să lase întrebarea să se dizolve în tăcere până când el și-a uitat cuvintele. Au privit pe fereastră și au ascultat vântul care șuiera prin casa veche. A venit iarăși dimineața, și ea a observat în depărtare ceva ce inițial îi scăpase: siluete înalte, doar câteva la început, apoi, pe măsură ce s-a retras ceața, numărul lor s-a înmulțit, era o întreagă pădure de ciment și metal care râdea de foamea lor.

— Acelea sunt...

— Fermele de proteine, da.

S-a întors spre el.

— N-am văzut niciodată una de aproape.

A privit din nou stâlpii înalți și încrengătura de cabluri care îi țineau drepti.

— Mai e ceva acolo?

— Nu. Am scotocit tot ce era de scotocit. Hectare întregi de instalații hidroponice și rețele subterane pentru procesare. Totul e distrus.

— Cum adică?

A privit-o prelung:

— De la incident s-au pierdut foarte multe recolte. Aproape toate, așa zice.

— Ai lucrat acolo.

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

El a ridicat din umeri:

— Nu știu. Au încercat să țină secretul, dar cred că era doar o perdea de fum.

— Adică?

— Nu aveau nici un secret de ținut. Nici ei nu știau ce s-a întâmplat. Pur și simplu, într-o zi, toate au început să moară.

Bărbatul a ridicat din umeri și a ieșit pentru o jumătate de oră să verifice capcanele. S-a întors cu mâna goală, mormăind că vânatul se găsea din ce în ce mai greu.

În seara următoare, a părut cumva schimbat. Felul în care podeaua trosnea sub pașii lui sugera furie suplimentară. A privit-o când a coborât din pod, cu părul despletit, ca și cum voia s-o străpungă, apoi a întrebat-o despre bărbatul ei. Ea a răspuns că trebuie să ajungă în orice clipă. Bărbatul a murmurat cu subînțeles și a clătinat ușor din cap. Și-a spălat fața cu apă rece dintr-un lighean cu smalțul căzut și și-a prins părul în coadă, apoi a stat departe de el pentru tot restul nopții. A coborât doar la masă, înainte de răsăritul soarelui. Nu aprindeau lumânări ca să nu atragă atenția celor care ar fi putut trece pe acolo. Casa nu mai avea electricitate de mai bine de un an de zile.

La masă, bărbatul i-a atins antebrațul. Apoi degetele lui murdare și crăpate de frig au coborât pe lungimea brațului, spre falangele ușor încovoiate pe care femeia le ținea lângă farfuria din care mânca. A încercat să își facă loc printre ele, să își înclăsteze palma cu a ei, dar dorința lui s-a lovit de răceală și nepăsare. Ea s-a prefăcut că nu observă, a terminat de mâncat fără să își ridice privirea și apoi a urcat în pod fără vreun cuvânt. În ziua aceea nu s-a odihnit și a vegheat încontinuu gura de acces. Din liniștea venită de la parter a înțeles că nici el nu a dormit aproape deloc.

Iar acum stătea deasupra ei. I-a pus mâinile în spatele genunchilor îndoiiți și s-a apăsat pe ea cu toată greutatea, ca s-o țintuiască pe podea. I-a tras pantalonii de pe picioare, căutând căldura vulvei. S-a pregătit să pătrundă. Femeia l-a lovit cu călcâiele în bărbie, și asta l-a înfuriat. Și-a înclăstat degetele în jurul gâtului ei, aceleași degete care mai devreme se arătaseră tandre, și a început să strige, încalcând liniștea păstrată cu sfințenie de amândoi în tot acest timp.

— De ce te zbați așa, nu vreau decât ce mi se cuvine, cățea egoistă! Ți-am dat să mănânci și ți-am dat și un loc cald, un loc

uscat... în care să dormi! Nu vreau decât ce mi se cuvinte, apoi te las în pace!

Răsufla greu din cauza efortului și făcea pauze lungi între cuvinte.

— Nici măcar nu trebuie să-i spui soțului tău despre asta. Dacă rămâi grea, poți păstra copilul. O să-ți fie de ajutor peste nouă luni!

Ea s-a zbătut și l-a lovit din nou cu genunchii în piept. Atunci el a început să strângă și mai tare și a spus:

— Știi ce cred? Cred că soțul tău nu mai vine după tine.

Și-a încleștat degetele în jurul antebrațelor bărbatului și unghiile i s-au adâncit în carne.

— Dacă nu te potolești, te strâng de gât și tot o să iau ce mi se cuvine. Vie sau moartă, nu contează... atâta timp cât ești încă fierbinte pe dinăuntru. Am mai făcut-o și înainte, nu-i nimic nou pentru mine.

Femeia a încercat să îi dea mâinile la o parte și a simțit cum imaginea din fața ochilor, gura lui strâmbă de furie și dorință, totul se estompa, și și-a dat seama că urma să-și piardă curând cunoștința. Nu-și mai simțea buzele, nu mai simțea greutatea propriului trup apăsând pe podeaua de dedesubt. Nici un contact cu vreun obiect. Presiunea de pe esofag creștea.

O să mor aici...

Poate ar trebui să îl lase să îi facă ce dorea să-i facă, a fost un gând. Apoi următorul a fost că, dacă îl lasă, nu mai scăpa din locul acela. Mai ales după ce bărbatul se va lămuri că, într-adevăr, nu mai venea nimeni în urma ei. Și, pentru prima dată după foarte mult timp, i s-a făcut teamă. Dinții i s-au încleștat, împotriva reflexului de a înghiți cât mai mult aer, și, privindu-l pe bărbatul de deasupra ei în ochi, într-o clipă a înțeles că exista o posibilitate ca ea să nu se mai ridice niciodată vie de pe podeaua aceea. Degetele lui păreau neclintite, trasau limitele lumii ei și tot ele hotărau dacă lumea aceea urma să se sfârșească.

A simțit cum fața i se umfla și ochii îi ieșeau din cap. S-a făcut brusc întuneric și a rămas astfel câteva clipe. Liniște

completă și răceală, ca vântul dintre stele. Apoi o voce a țipat în spatele minții ei.

N-o să mor aici!

Și-a strecurat rapid degetele în mânăca dreaptă și a scos de acolo o lamă pe care a fluturat-o haotic și i-a înfipt-o bărbatului în obraz. Vârful i s-a oprit în dinți, și el n-a părut să observe asta. Sau poate observase, și de aceea continua să strângă tot mai tare. Femeia dădea din picioare, încercând să scape din strânsoarea lui. A smuls lama din carnea obrazului și cu un ultim efort i-a împins-o sub bărbie, prin laringe. A auzit un pocnet surd, iar bărbatul a rămas blocat câteva clipe într-o grimasă de furie, apoi figura i s-a relaxat, arăta tranchilizat de absurdul situației, și degetele au dat drumul gâtului. S-a ridicat de pe ea împleticindu-se și s-a dat înapoi câțiva pași. Ea s-a rostogolit pe burtă, tușind găunos. O privea și a încercat să vorbească, dar limba lui scotea doar bolboroseli. Unul din ochi i-a rămas blocat spre exterior. A dus mâinile sub bărbie și a pipăit cu frică mânerul lamei timp de câteva secunde, încercând să-i deslușească forma. A clătinat din cap, și un fir de sânge a început să i se prelingă din nara stângă, pe buze, pe bărbia nerasă și apoi direct pe podea. S-a mai dat în spate doi pași până când a lovit un perete. Mandibula zvâcnea încercând să producă noi cuvinte, dar în final s-a oprit. Bărbatul a căzut ușor în genunchi și a rămas astfel câteva clipe. Apoi s-a prăbușit în față cu un sunet înfundat.

Ea tușea tot mai rar și, printre horcăituri, a spus:

— N-o să mai pățesc asta niciodată! M-auzi?!

Și-a întors din nou privirea spre el și, când a înțeles că o viață s-a sfârșit din cauza ei, că propria ei viață a fost foarte aproape de sfârșit, a țipat prelung, cu pumnii strânși în drepții sânilor, a țipat până când plămânii i-au luat foc.

S-a lăsat să cadă pe spate, obosită din cauza efortului, apoi s-a întors pe o parte și a vomitat fără vlagă. Cu un fir de salivă prelingându-i-se încet pe podea, a rămas astfel, privind tavanul, minute în șir. Și-a simțit pieptul prăbușindu-se în interior, și un frig înțepător a cuprins-o.

După ce și-a revenit complet, a rămas în continuare pe po-dea, privind corpul bărbatului. Sub fața lui a apărut o baltă întunecată care se lățea lent. Trebuia să-și recupereze cumva lama. Viața ei depindea de ea. Asta era diferența dintre bărbați și femei. Unul poate s-o omoare pe cealaltă cu propriile mâini. Dacă voia să aibă o șansă acolo, în lumea de afară, avea nevoie de lamă.

S-a ridicat în picioare și s-a apropiat de fereastră. A privit afară și a văzut câmpul vast pe care doar un prun firav se zbătea în brațele vântului. Cerul era încărcat și întunecat. Și-a șters sângele de pe bărbie, apoi a urcat în pod și și-a strâns puținele lucruri în rucsac. A coborât și s-a îndreptat spre camera subterană. Ușa era încuiată cu un lacăt, iar cheia era la el. S-a apropiat de corpul căzut și l-a căutat în buzunarele din spate. Erau goale. Atunci l-a apucat de un șold și de un umăr și l-a întors pe spate. Nu i-a privit fața. Penisul îi era încă tare, înconjurat de un pubis întunecat și stufos. L-a căutat în buzunarele din față și a găsit cheia. A descuiat ușa și a cercetat camera. Bărbatul avea fâșii de carne uscată atârinate pe stinghii de lemn între care păianjenii țesuseră mai multe rânduri de pânză. Carnea părea a fi de iepure, dar n-ar fi mirat-o să afle că era de câine sau de pisică. Pe niște rafturi încărcate de un praf gros a găsit cinci conserve turtite, fără etichete. Le-a scuturat și n-a putut să-și dea seama ce era înăuntru. Le-a băgat în rucsac, în același buzunar, dar, văzând că stătea să plesnească, s-a răzgândit și le-a separat: patru în locul original și încă una în alt buzunar. A mai găsit orez vechi într-un săculeț. Le-a încărcat pe toate cu furie în rucsac, șoptind întruna:

— Nu-i vina mea. Nu-i vina mea!

A urcat și a mai scotocit prin casă, să vadă dacă poate găsi și alte lucruri de trebuință. O pereche de mănuși i-ar fi fost foarte utilă. Toate sertarele trase și saltelele răsturnate n-au mai dat la iveală nimic. A luat chibriturile și două lumânări intacte de pe frigiderul mort, și a mai băgat în rucsac un flacon de plastic pe trei sferturi plin cu apă limpede. A rămas încă o

Cuprins

Omorul	7
Pădurea	16
Somnul	37
Întâlnirea	44
Femeile	61
Uzina	87
Orașul	106
Bărbații	201
Spre nord	255